ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 522 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰδίως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς τὴν

ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ὀφείλουσι νὰ συνοδεύωσι τὴν αἴτησίν των διὰ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, ἄλλως ἔσται ἀπαράδεκτος.

Σήμερον πωλεῖται

εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ διανέμεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς τὸ Ϛ' φυλλάδιον τοῦ

ΚΥΡΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

συγκείμενον ἐξ ἑνὸς τυπογραφικοῦ φύλλου καὶ δι' αὐτὸ τιμώμενον **10 λεπτῶν**. Οἱ συνδρομηταὶ θὰ ἱκανοποιηθῶσι βραδύτερον διὰ συγχρόνου ἐκδόσεως πλειόνων τυπογραφικῶν φύλλων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 8 Ἰουλίου.

Ἐξακολουθῶ τὰς τῆς Θεσσαλονίκης εἰδήσεις μου· πιστεύω νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν σας, τοὐλάχιστον τόσον, ὅσον καὶ τῶν ἀναγνωστριῶν σας ὁ *Λεπλεμπιτζῆς* τοῦ Φαλήρου.

Ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ Βουλγαρικοῦ Διδασκαλείου, ὅπερ ἀπὸ τόσον καιρὸν ἔχει τὸ Μονοπώλιον ἐν μέσῃ Θεσσαλονίκῃ, διὰ τὴν πολλὴν ἐνέργειαν τοῦ αὐτόθι Συλλόγου σας.

180 οἰκοτρόφους ἀριθμεῖ· ὅλοι ὁμοιόμορφον φέρουν στολήν· τὸ φθινόπωρον θ' ἀριθμῇ **300**, ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μακεδονίας, κωμοπόλεών τε καὶ χωρίων. Ὁ διευθυντὴς εἶνε ῥέκτης, γινώσκει δὲ ἄριστα τὴν ἐντολήν του. Τέλος *ἐργάζονται, ἐργάζονται,* καὶ μετὰ δύο ἔτη βλέπετε αὐτούς. Πρὸ δεκαπενταετίας δὲν ἠκούετο ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ νῦν ὅπου καὶ ἂν στραφῇς, ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα ἀκούεται. Ἔρχονται δὲ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ στήνουσι τὴν ἐμπορικήν των διαμονὴν ἐργαζόμενοι πάντες, διακρίνονται δὲ μακρόθεν ὅτι εἰσὶ Βούλγαροι. Τὰ διδακτικὰ βιβλία των εἰσὶν ἄριστα καὶ μετ' εἰκονογραφιῶν, καὶ νομίζει τις ὅτι ὁ λαὸς οὗτος ἀριθμεῖ μακρὰ ἔτη ἐλευθέρου βίου. Ἰδίως ἐπέστησα τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῶν εἰκονογραφημένων ἀλφαβηταρίων· ὡς πρὸς τοῦτο ὑπερτέρησαν ἐν μέρει καὶ τοὺς Ρωμούνους. Σᾶς στέλλω ἓν ἀντίτυπον· ἐκθέσατέ το εἰς τὸ γραφεῖόν σας νὰ τὸ ἴδουν οἱ Ἀθηναῖοί σας.

Φύλλα βουλγαρικὰ κυκλοφοροῦσι τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ ἰδίως ἓν μικρὸν περιοδικὸν μὲ τὰς εἰκονογραφίας καὶ μὲ ποιήματα συγκινητικὰ περὶ Ἱερουσαλὴμ κτλ. Μέγα χάσμα ὑφίσταται τῶν Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων. Σιγῶσιν οἱ Βούλγαροι, διότι γνωρίζουν ὅτι ἡ δύναμίς των δὲν ἔγκειται ἐν τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις. Κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀναπολῶν τὸ μέλλον εἰς ὃ καλεῖται ὁ Ἑλληνισμὸς νὰ παλαίσῃ ἐκπαιδεύων καὶ ἐκπαιδευόμενος, καὶ πέπεισμαι ὅτι θὰ ὑπερισχύσῃ, ἐὰν οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀποφασίσητε νὰ ἐργασθῆτε ὡς ἁρμόζει.

Ὁ Δυτικὸς ναὸς ἀριθμεῖ ἄνω τῶν 10 ἱερέων, ἐνῷ πρὸ 14 ἐτῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Doroc μόλις δύο ὑφίσταντο. Ὀκτὼ χωρία ἐγένοντο *Οὐνῖται.* Ἔξω τῆς πόλεως μικρὸν νοσοκομεῖον καὶβρεφοκομεῖον συλλέγον τὰ νόθα βρέφη τὰ ὁποῖα εἰσὶ πάμπολλα καὶ τὰ ὁποῖα θὰ διασκορπισθῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ χωρία νὰ μαθητεύσουν. Ἄνω τῶν εἴκοσιν Ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέους ἀντὶ τριῶν πρὸς ὀλίγων ἐτῶν. Εἰς τὴν αὐλὴν δὲ τοῦ Δυτικοῦ ναοῦ ὑπάρχει τὸ φιλανθρωπικὸν φαρμακεῖον, τὸ ὁποῖον τίθεται ὑπὸ τὴν διάθεσιν τῶν πασχόντων καὶ πασχουσῶν. Πᾶσαν πρωΐαν οὐλαμὸς ἀνεπήρων ὅλων τῶν φυλῶν, καὶ τὸ πλεῖστον Ἰουδαίδων, λαμβάνουσιν ἐκ τῆς χειρὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους παρηγορίαν καὶ περίθαλψιν. Ἴσως πέριξ τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωὰμ τοιοῦτοι ἄγγελοι ἐτάραττον ἄλλοτε τὸ ὕδωρ. Ἐν συνόλῳ οἱ Δυτικοὶ εἰσὶν εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀποτελεσμάτων· δὲν ἔχει δὲ ὁ Πάπας παρὰ νὰ τρίψῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ ἔτι περισσότερον ἐν τῷ μέλλοντι, ἀφοῦ τὰ πατριαρχικὰ βαίνουσιν ὡς βαίνουν.

Εἰς τὸ ἑξῆς δυνάμει τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ καθολικοῦ ἀρχιερέως ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς κυβερνήσεως, οἱ ἐν τῇ Τουρκίᾳ ρουμανοφρονοῦντες θὰ ἔχουν προστάτας ἤδη ἐκτὸς τῶν πολιτικῶν πρακτόρων καὶ τοὺς δυτικοὺς ἱερεῖς. Τὸ σχέδιον τῶν Ρουμούνων εἶνε ὕπουλον καὶ προδίδει εὐρύτατον σχέδιον, τοῦ ὁποίου ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἴρεται τὸ παραπέτασμα. Ὁ δυτικὸς ἀρχιεπίσκοπος ἑδρεύων ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ Ρουμοῦνος ὑπήκοος θὰ κυριαρχῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνΒουλ-

γαρίᾳ ποιμνίου του καὶ θὰ συμπαρακάθηται καὶ ἐν τῇ ρουμουνικῇ γερουσίᾳ. Ἐννοεῖται ἐκ τῶν προτέρων, πόσον ἡ πολιτικὴ τῆς Ρουμουνίας ἔσεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ σπουδαία καὶ ἀντὶ τίνων θυσιῶν θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπολαύσῃ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μετὰ τοῦ Λατινισμοῦ ἑνότητα, τὸ ὄνειρον τοῦτο τοῦ Βρατιάνου καὶ τοῦ Ρωσσέτου. Γινώσκομεν ὅτι ἐν Ἑλλάδι θὰ μειδιάσωσίν ὡς πάντοτε, ἀλλ' ἴσα ἴσα ἐκ τοῦ μειδιάματος τούτου θὰ ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀρκετὸν θάρρος ἐν τῷ μέλλοντι ὅπως ἐπιστέλωμεν πικροτέρας τούτων πληροφορίας.

Οἱ Διαμαρτυρόμενοι καὶ αὐτοὶ ἐργάζονται, πωλοῦσιν εὐαγγέλια καὶ βαθμηδὸν αὐξάνουσι βραδέως τὸ ποίμνιόν των. Ὁ ἀνατολικὸς λαὸς θέλει μουσικήν, ζώσας Μάρθας, ὑποκρισίαν, καὶ οὐχὶ ξηροὺς τείχους καὶ ἀληθείας. Ἐνταῦθα ἐκ τῶν ξένων ἀριθμοῦνται περισσότεροι οἱ Ἰταλοὶ ὑπήκοοι, γινώσκεις δὲ πόσον γαργαλίζει καὶ θέλγει ἡ μελῳδία παρθένων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς σου καὶ ἀπέναντι τῆς Παναγίας τοῦ Ραφαήλου. Πάντοτε οἱ δοῦλοι λαοὶ τέρπονται ἐκ τῆς κατανυκτικῆς μουσικῆς, διότι ἡ καρδία των οἰμώζει καὶ ζητοῦσιν ὀλίγην ἀναψυχήν, ἣν δυστυχῶς δὲν δύνανται νὰ ἀντλήσουν ἐκ τῶν ρωθώνων τοῦ ἡμετέρου χοροῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης φέρει τὸν τύπον διαφόρων Ἑλληνικῶν χαρακτήρων. Οἱ ἀρχαιότεροι χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ 21. Δὲν ὑπάρχει ὀρεινὸν χωρίον, ἐπαρχία ἢ ἐκ τῶν πεδιάδων καὶ νησίων, ἥτις δὲν ἔπεμψεν ὡς φόρον μετανάστας καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Διασώζουν εἰσέτι τὰς παραδόσεις των καὶ διακρίνονται μακρόθεν ὡς ἀρχαιολογικὰ κειμήλια, ὡς ἐκ τοῦ ἱπποτικοῦ βαδίσματος καὶ τῆς γλυκύτητος, ἣν ἅπαντες ἔχουν. Ἡ φιλοτιμία, τὸ πρῶτον πλεονέκτημα τοῦ Μακεδόνος, δεσπόζει πάντοτε ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοὸς καὶ εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ βίου του. Ἀναμιμνήσκεται ὅτι εἶνε Μακεδὼν καὶ τοῦτο τὸν τρελλαίνει. Δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπάρχουν χριστιανοὶ ἐχθροὶ ἀσπονδοι. Ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθάνεται φλογίζουσαν τὴν πεποίθησίν του ὅτι θὰ ἦνε πάντοτε κύριος τῆς θέσεώς του. Ἐξακολουθοῦν μεταναστεύοντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀλλ' ἀποφεύγουν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ κοινὰ πράγματα. Πρὶν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἡ τάξις τῶν πλουσίων ἀκολουθοῦσε τὴν μεμετρημένην ὁδόν, ἀλλὰ κατόπιν τὰ πάντα ἠλλοιώθησαν ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ. Οἱ Ἑβραῖοι ὑπερίσχυσαν. Σώζεται δὲ ἡ διάβασις τῶν μεγαλεμπόρων Ἑλλήνων, οἵτινες διὰ τῶν δωρημάτων ἀπεθανατίσθησαν. Δυστυχῶς ἡ πολυτέλεια, τὸ μίασμα τοῦτο, ἐνέκρωσε τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἔκτοτε χρονολογοῦνται αἱ ὀδύναι καὶ ἡ ἀμηχανία. Ἐνταῦθα τὸ ὡραῖον φύλον ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ πολυτέλεια δὲν διαιωνίζει τὸ ἔαρ τῆς ἡλικίας, διὸ βλέπομεν κοράσια ἀδικηθέντα ὑπὸ τῆς μωρίας των. Τὸ διδασκαλεῖον ἐμόρφωσε πλεῖστας ὅσας, ἃς καὶ διεσκόρπισεν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ κωμοπόλεις. Θεάρεστον ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν ἡ αὐταπάρνησις αὕτη ἐνεθρονίζετο καὶ εἰς τὰ μεμονωμένα χωρία, ἔνθα ἠδύναντο νὰ στήσωσι καὶ τὴν *καλιάν των*, ἀφοῦ πλεῖσται νεάνιδες ψηλαφῶσιν ἤδη τὸν μαρασμὸν καὶ ἄλλαις τὸ ψυχρὸν γῆρας. Καὶ δυστυχῶς ὡς μὲ εἶπον, ὁ κύκλος οὗτος εἶνε μέγας, πόσον δὲ σκληρὸν εἶνε, ὅταν ἡ νεᾶνις σβύνῃ τὰς ἡμέρας της ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός της;! Εἶνε ὡς νὰ θέτῃς περίφραγμα ἐκ κοκκάλων νεκρῶν πέριξ κήπου. Οἱ νέοι ἀποφεύγουσι τὸν ἔγγαμον βίον, ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τοῦδε πρὸς τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα. Κατέστη ἕξις εἰς τοὺς πλείστους νὰ σήπωνται ἐν τῷ ὀλεθρίῳ τούτῳ κύκλῳ, ὅστις καλεῖται ἀγαμία, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωσι τὰς φρικτὰς συνεπείας, ἃς συνεπάγεται ὁ ἀδιάφορος βίος. Ὁ βουλόμενος νὰ σπουδάσῃ τὸ σφιγμόμετρον τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ὀδύνης τοῦ ὡραίου φύλου, ἂς παραμείνῃ ὀλίγον εἰς ἓν φιλικὸν ἐμπορικὸν κατάστημα. Ἂν θέλῃ νὰ ἴδῃ ὅλους τοὺς μωροὺς πόθους τῆς πολυτελείας καὶ πῶς ἐξατμίζεται ἡ ἀγνότης χάριν αὐτῆς. Μέγιστον τραῦμα ἐπήνεγκεν ἡ πολυτέλεια, γινώσκετε δὲ πόσον ἐπικίνδυνον εἶνε τὸ παράδειγμα καὶ ἡ μανία ἰδίως τῶν γυναικῶν νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἐγκληματικὴν ἀφροσύνην τῶν ἄλλων. Δὲν κατηγορῶ τὸ εὔκοσμον τῆς ἐνδυμασίας, ἀλλὰ τὴν μιασματικὴν κραιπάλην, ἥτις γεννᾷ τόσας κακίας καὶ σκάνδαλα καὶ τέλος τὴν καταστροφήν. Ὑποβάλλονται εἰς τόσας στερήσεις, ὅπως ἀπονεκρώσωτι τὴν ψυχὴν των ἐν τῇ χαράᾳ τῆς ἀπωλείας.

Περιπλανώμενος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς εὐχαριστήριον τοῦ κ. Κ. Φρεαρίτου, ὅπερ ἂν διεθέτομεν χῶρον, εὐχαρίστως λίαν θὰ ἐδημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἐκυκλοφόρησεν ἤδη κάμποσον, κατὰ χιλιάδας διανεμηθὲν, διὰ χειρὸς μάλιστα τοῦ ἀκουράστου ἐν τοιαύτῃ διανομῇ καλῶν ἰδεῶν, ὡς νὰ ἦτο μέλος τοῦ ἀγγλικοῦ *Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας*, φιλτάτου Α. Κουμπάρη, εὑρίσκομεν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἄξιον τοῦ συγγράψαντος αὐτὸ, καλλιεπέστατον καὶ ἀνορθωτικὸν νέας τάξεως πραγμάτων, μεστὸν ἐκείνων τῶν ἐπαγγελιῶν ἃς ὀλίγοι δυστυχῶς ἔχουσιν ἐν τῇ κεφαλῇ των, καὶ εἶνε τόσῳ δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῶσι διὰ μιᾶς. Χαίρομεν πολὺ διότι ὁ κ. Φρεαρίτης δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τῆς ἀποτυχίας, τοὐναντίον ἀσπάζεται μικρὸν θρίαμβον ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς καὶ ἔχει πολὺ δίκαιον, μεγάλου μέρους τῆς πρωτευούσης τιμήσαντος αὐτὸν ἐκθύμως καὶ μετὰ πεποιθήσεως διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ψήφου του.

Πολὺς, πολὺς κόσμος, ὅπως οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα συρρέει εἰς ἑλληνικὸν θέατρον, τόσος, ὅσος νὰ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ κ. Λεονάρδου διὰ τοὺς Πειρατάς του, κατεγίνετο χθὲς νὰ τοποθετηθῇ ὅπως ὅπως ἐντὸς τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ **Μῆλον τῆς Ἔριδος.** Ἡ παράστασις, προηγηθείσης τῆς μεγάλης συμφωνίας τοῦ **Ἀρκαδέου**, διεξήχθη ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης προσηλώσεως τοῦ κοινοῦ, συχνῶν γελώτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ ἐν ἀφθονίᾳ περικεχυμένου κωμικοῦ, καὶ πολλάκις χειροκροτήσεων. Τὸ δρᾶμα, εἰ καὶ εἰς δύο μόνον πράξεις ἐκτεινόμενον, περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἐκούρασεν ὀλίγον τοὺς ἀκροατὰς, ἕνεκα τῆς ἀπροσδοκήτου παρατάσεως αὐτοῦ πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ ἀνέμενε πᾶς τις νὰ τελειώσῃ· οὐχ ἧττον τὸ ἔργον ἤρεσεν εἰς τὸ κοινὸν, ὅπερ μετὰ τὴν διδασκαλίαν προσεκάλεσε μετ' εὐφημιῶν τὸν κ. Ζάνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Αὔριον θέλομεν ἀνακοινώσει πλατύτερον τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἐντυπώσεις μας.

Ἰδοὺ καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν τῆς ἐπαρχίας Ἀμφίσσης: Ἐν μὲν τῷ δήμῳ Ἀμφίσσης δήμαρχος ἐξελέγη ὁ Γεώργιος Χαρίτος, Παρνασσίων ὁ Π. Καλπογιάννης, Κρίσσης ὁ Εὐθύμιος Πολίτης, Μυονίας ὁ Δημ. Δεδούσης, Γαλαξειδίου ὁ Ν. Λούκερης, Ἀντικύρρας ὁ Ἀναστ. Κουκόπουλος, Καλλιέων ὁ Θεμ. Πιστόλης καὶ Δωριέων ὁ Εὐστάθιος Χεινόπτερος. Ἐκ τούτων οἱ μὲν τρεῖς πρῶτοι εἰσὶ πολιτικοὶ φίλοι τοῦ βουλευτοῦ Πετροπούλου, οἱ δύο ἄλλοι τῶν κυρίων Καραλιβάνου, Σιμοπούλου κλπ. καὶ οἱ τελευταῖοι

τρεῖς ἀνήκοντες εἰς τὸ κόμμα τοῦ Παππακώστα, ἑπομένως φίλοι τοῦ εὐφυοῦς βουλευτοῦ κ. Μαρλᾶ, ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Λεωνίδα Δεληγεώργη.

Καὶ μία παρανομία *τρικούβερτη!* Δήμαρχος Ἐλευσῖνος ἐξελέγη εἷς δημότιος ὑπάλληλος! ἤτοι ὁ ὑπογραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου Ἐλευσῖνος, ἐναντίον τοῦ ρητοῦ περὶ τούτου ἄρθρου τοῦ περὶ δημαιρεσιῶν νόμου. Πῶς ἐγένετο τὸ τόλμημα τοῦτο, ἀγνοοῦμεν. Ἴσως ὁ κ. Εὐαγγέλης Ἰατροῦ, ὁ ἐκλεχθεὶς δήμαρχος, ἐνόμισεν ὅτι οἱ γραμματεῖς εἰρηνοδικείου δὲν εἶνε δημόσιοι ὑπάλληλοι! Ἡ πλάνη ὅμως αὐτὴ τοῦ ἀφαιρεῖ ἀμέσως τὸ δημαρχηλίκι καὶ τὸν καθιστᾷ καθαρὸν ἀντικείμενον ἀκυρώσεως τῆς γενομένης ἐκλογῆς.

Ὁ δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ ὅστις χθὲς εἰς τὴν κομπὴν τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἐκεῖθεν τοῦ ἀγγλικανικοῦ Ναοῦ, ἐπετέθη μανιωδῶς ξιφουλκῶν καὶ πυροβολῶν ἐναντίον ἁμαξηλάτου πατήσαντος τὸ σκυλάκι του, ὡς νὰ μποροῦσε νὰ τὸ δῇ καὶ αὐτὸ, ἐν ὀδῷ σχεδὸν στενῇ νὰ διατρέχουν ἁμαξαι, πεζοὶ, ἱπποσιδηρόδρομοι, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν δύο κτιζομένων οἰκιῶν τὰ *καλαμπαλήκια*, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ κ. Φρουράρχου. Πρῶτον διότι ἀλλοίμονον! ἂν πρέπῃ νὰ σκωτώνωμεν τοὺς ἁμαξηλάτας καὶ διότι πατοῦν ἀόρατα σκυλάκια, δεύτερον διότι νομίζομεν ἀναρμόδιον ὑπαξιωματικοὶ νὰ κυνηγοῦν καὶ σκυλάκια μαζὶ, δεύτερον ὅτι στρατιῶται δὲν πρέπει ν' αὐτοδικῶσιν, οὔτε νὰ ξιφουλκῶσι, τρίτον ὅτι ἡ ἁμαξα ἔφερε γυναῖκας καὶ ὁ στρατιώτης πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλει νὰ σέβηται τὰ ἀσθενῆ πλάσματα. Ἐπίσης ὁ κ. Φρούραρχος ὀφείλει νὰ τιμωρῇ αὐστηρότατα τοὺς ἀξιωματικοὺς, οἵτινες ἐν μέσῳ καρνεβίου ξιφουλκοῦσιν ἐναντίον ἀσθενικῶν ὑπηρετῶν, προκαλοῦντες τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν.

Αἰφνιδίως σχεδὸν ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἀπεβίωσεν ἐν Σύρᾳ ὁ γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου κ. Ν. Σαλωνιτόπουλος· ἀναπληροῖ δὲ τώρα τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ὑπογραμματεὺς κ. Ἐμμανουὴλ Βεκκερέλης, ὁ δραστηριώτατος καὶ νομονεστάτος οὗτος ὑπάλληλος, ἐφελκύων ἑκάστοτε τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν προέδρων, διότι ἐργάζεται πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων τῆς ὑπογραμματείας, παρεμβάλλων πανταχοῦ τὴν πεῖραν, τὴν ἐμβριθῆ του κρίσιν, τὴν εὐκινησίαν καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ ἰδίως τὸν ἐντιμότατον καὶ ἀπροσωπόληπτον αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἀλλὰ τί κρῖμα! ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν προϊσταμένων τοῦ κ. Βεκκερέλη δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀμειφθῶσι διὰ προβιβασμοῦ, τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως εἰς ὑπάλληλον ἐντόπιον. Καὶ ὁ κ. Βεκκερέλης εἶνε Συριανὸς, Συριανώτατος καὶ οὔτε ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὴν ὡραίαν του Σύραν, μὲ τὰ κοτσιφιά της, τὸν Βαφειαδάκή της καὶ τὰ γαϊδουράκιά της, ὁρίστε;

— Ἀναχωρεῖ αὔριον τὸ ἑσπέρας μεταβαίνων εἰς Γαλλίαν ὅπου θέλει σπουδάσει πολιτικὰς ἐπιστήμας ὁ δροσερὸς δικηγόρος Κώστας Χαδζηπέτρος, ὁ νεαρὸς γλωσσομαθὴς καὶ ἀπὸ τοῦδε σχεδὸν πολιτευόμενος, ἐν μέσῳ τῆς πρωΐμου νεότητος καὶ τῆς ζωηρότητος τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τῶν ἀστάτων ἐρωτιδίων του, ἀπαρτίζων καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ φαινόμενον μέλος τῆς χρυσῆς λεγομένης νεολαίας, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐχθρὸς αὐτῆς καὶ ἀντίπαλος καὶ μὲ τὸν καιρὸν προωρισμένος νὰ ἀποδάλῃ ὅ,τι ἐλαφρὸν καὶ ἐπιπόλαιον καὶ ἀνοητον καὶ ξηρὸν ἔχει ἡ τάξις αὕτη, καλλιεργῶν τὴν ἐμβρίθειαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, ριπτόμενος εἰς τὴν πολιτικὴν μετὰ τῆς λάλου ἐκείνης εὐγλωττίας, τῆς ἀπείρου φιλαγαθίας καὶ τῆς διακρινούσης τὴν οἰκογένειάν του ζωηρότητος, εὐφυΐας καὶ ἀττεικολογίας. Τὸν συνοδεύομεν τὸν φίλτατον Κῶσταν μὲ τὴν εὐχὴν νὰ τὸν ἐπανίδωμεν ὅπως τὸν ἐγκαταλείπομεν, δροσερὸν Ἕλληνα τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ στολισμένον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπὸ τὰς γνώσεις καὶ τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ διανοίξῃ ἡ εὐσυνείδητος ἐνασχόλησις μὲ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας.

— Ἀναχωρεῖ ἐπίσης εἰς Γαλλίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν αὐτῶν σπουδῶν τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ὁ ὑπὸ σκιὰν τώρα ἐργαζόμενος καὶ τὰ πάντα κρυφὰ διαπράττων, ἐξετάσεις, κωμῳδίας, ποιηματάκια, δημοσιογραφίαν, μνηστείαν, ὁ φίλος Γεώργιος Στρατήγης ὁ ποιητὴς καὶ νομικὸς, μεμνηστευμένος χαριεστάτην καὶ μουσοτραφῆ κόρην ἐκ Σάμου, θυγατέρα τοῦ ὑπουργοβουλευτοῦ Χαδζηγιάννη. Ἐκ Παρισίων θὰ δίδῃ ἔχνη ζωῆς καὶ κινήσεως ἐν ταῖς στήλαις τοῦ **Μὴ Χάνεσαι.**

— Οἱ κύριοι Σταϊκοβιτς, Κουμπάσης καὶ Κωστόπουλος ἤρξαντο φιλοκάλως ἐκδίδοντες συλλογὴν παλαιῶν μυθιστορημάτων, ἀρχὴν ποιήσαντες ἀπὸ τοῦ περιφήμου *Κυνηγοῦ* τοῦ Γαβριὴλ Φερρῦ, ἀνατυποῦντες αὐτὰ ἐκ δεδοκιμασμένων ὡραίων μεταφράσεων. Ἐλπίζομεν ἐπὶ τῆς κυκλοφορίαν τοιούτων ὑγιῶν ἔργων.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν Ροδακιῷ ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου, ὅπερ διευθύνει μετὰ μητρικῆς ὄντως στοργῆς καὶ ἱκανῆς περὶ τὰ παιδαγωγικὰ πείρας ἡ κυρία **Μαριγὼ Χ. Νικολοπούλου,** ἐφελκύουσα διὰ τῶν καρπῶν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς διευθύνσεως τὴν ἀγάπην τῶν ἐμπιστευομένων εἰς αὐτὴν τὰ τέκνα των πρὸς ἀγωγὴν καὶ παίδευσιν γονέων.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ
ΛΕΒΙΔΟΥ-ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Κύριε Συντάκτα,

Ἠπατήθη ὁ Τ. Φιλήμων, ἐλπίσας, ὅτι δύναται τοσοῦτον εὐχερῶς καὶ ταχέως, ἀνάνδρως καὶ ἐπονειδίστως νὰ διαφύγῃ· διότι καίτοι πλέον φαίνεται ἄπνους, ἐννοῶ νὰ διασκεδάσω ἀκόμη μετ' αὐτοῦ, ὅπως ἡ γαλῆ μετὰ τοῦ ἐκπνεύσαντος ἤδη μεταξὺ τῶν ὀνύχων ποντικοῦ αὐτῆς. Πρέπει νὰ καταδειχθῇ τέλος πάντων σαφῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε, ὡς εἶπον προηγουμένως, σειρὰ ὅλη ἀνουσίας ἔριδος, αὐταναιρέσεων, κολακειῶν, συγκαταβαινουσῶν μέχρι τῶν ποδῶν τῶν ὑπηρετῶν τῆς Αὐλῆς, κρᾶμα παντὸς πράγματος ὅ,τι δὲν εἶνε ἀρετή.

Ἐζήτησε, ἵνα κλίνῃ τὴν κεφαλὴν καὶ αἰτήσηται συγγνώμην, νὰ ἐπιδείξω τὸ φύλλον τοῦ *Αἰῶνος*, τὴν σελίδα τὴν στήλην καὶ τὸν στίχον, ἔνθ' ἀπεκάλεσε τὸν λαὸν τῶν Ἀθηνῶν, τῶν φίλα ἡμῖν φρονοῦντα, *ἀνέστιον ἢ ἄεργον*· ὅταν δὲ, ἀπαντῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ἐπέδειξα τὰ φύλλα πλέον τοῦ *Αἰῶνος*, τὰς σελίδας, τὰς στήλας καὶ τοὺς στίχους, ἔνθ' ἀπεκάλεσε τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν *παιδία, ἐφήβους, μὴ ἐκλογεῖς, ὀργιάζοντας ἀποτροπαίως, ἀγνώστους, ἀνωνύμους, διαιτωμένους ἐν οἰνοπωλείοις ἐπὶ ἑβδομάδας, ἀνάρθρους ἐκφέροντας κραυγὰς, μὴ μετερχομέ-*

νους *ἐλεύθερον ἐπάγγελμα, μὴ ἀποτίνοντας φόρους*· ὅταν, ἀντιθέτων τοὺς ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν ἄλλων ὑποψηφίων δημάρχων ἐπαίνους πρὸς τὰς λοιδορίας κατὰ τῶν ἡμετέρων φίλων, κατέδειξα ἀριδήλως, ὅτι καὶ διὰ τοῦ γράμματος καὶ διὰ τοῦ πνεύματος ὁ *Ἀτιμολέων* Φιλήμων (ὅπως ἄλλοτε κατὰ τὸ 1862 ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) προὐτίθετο ἀναμφισβητήτως νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν βαρύτητα καὶ τὸ κῦρος τῶν ἡμετέρων φίλων, τότε ἐξαίφνης ῥίπτει τὰ ὅπλα ὁ ἐκ Κων(πόλεως *παλαιστὴς Παναγῆς*, λησμονεῖ τί ὑπεσχέθη, δημοσιεύει ἀφελῶς καὶ τὴν ἀπάντησίν μου, τὴν μεστὴν ἐκ τῶν ὑβριστικῶν κατὰ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν κειμένων τοῦ *Αἰῶνος* μετὰ τῶν παραπομπῶν, καὶ ὅπερ εὐτελέστερον, ἐξακολουθεῖ ὑβρίζων ἐμέ τε καὶ τὴν οἰκογένειάν μου τώρα ἐκ προσθήκης.

Ὡς πρὸς τὰς παρὰ τοῦ Τ. Φιλήμονος ὕβρεις κατὰ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεὶς μένει ὁ ἀμφιβάλλων. Διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὑβρίσθη παρὰ τοῦ Τ. Φιλήμονος μόνον πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅτε ὁπωσδήποτε δὲν ἐνήργει ὡς σῶμα πολιτικὸν συγκεκροτημένον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰς ἐκλογὰς ἀμέσως, ὅτε πᾶσα ὕβρις κατὰ τοῦ λαοῦ ἀποτείνεται πρὸς τὴν κυριαρχίαν Αὐτοῦ, καὶ ἀλλαχοῦ τιμωρεῖται διὰ συνοπτικωτάτης διαδικασίας.

Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος *ποντικὸς* κλασαυχενίζεταί τε καὶ παλληκαρεύεται. Ζητεῖ παρ' ἐμοῦ μονομαχίαν, ὢν ἀσφαλέστατος περὶ τῆς ἰδίας δορᾶς, διότι ἐκ τῶν προτέρων γινώσκει τὰς περὶ μονομαχίας ἰδέας μου· καὶ ὅταν μανθάνῃ διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῶν ἀξιοτίμων αὐτοῦ μαρτύρων, ὅτι ἀποκρούω τὴν μονομαχίαν *κατ' ἀρχήν, ὡς οὖσαν ἀξιόποινον*, ἄσκοπον καὶ γελοίαν, ὢν πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ Σ. Μητροπολίτου ἀσφαλέστερος ἀπέναντι τοῦ ἐκ μονομαχίας κινδύνου, ἐπιτίθεται ὡς γυνὴ κοινή, φανταζομένη ὅτι προσβάλλεται, φωνασκεῖ, ἀτακτεῖ, προσπαθεῖ νὰ μοὶ προσάψῃ ἀτιμίαν, διὰ τί; Διότι σέβομαι τὸν νόμον τῆς πατρίδος, διότι ὡς ἐπιστήμων ἔχω τὸ θάρρος ἀπέναντι οἱουδήποτε ν' ἀποδοκιμάζω ἔθιμον ἄσκοπον, ἀνελληνικόν, τυραννικόν, ἀνελεύθερον.

Τώρα ὅμως θέλομεν ἴδει, ἂν δὲν εἶχον δίκαιον ν' ἀποκαλέσω τὸν Τ. Φιλήμονα *σειρὰν ὅλην αὐταναιρέσεων*, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ἀρχῆθεν παρ' ἄλλων ἀποδοθὲν αὐτῷ ἀκριβέστατον ἐπίθετον *μασκαρατζῆος*.

Ἰδοὺ τί ἔγραφεν ὁ ἡμέτερος *παλαιστὴς Παναγῆς* Φιλήμων τῇ 1 Ἰανουαρίου 1875 ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3092 φύλλῳ τοῦ «Αἰῶνος» (σελ. 4, στήλ. 1) **κατὰ** τοῦ ἐθίμου τῆς μονομαχίας, ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῆς ἐνταῦθα γενομένης μονομαχίας μεταξὺ τῶν κκ. Σαμπούρωφ καὶ Γκαλλιάν : «Αἱ περὶ μονομαχίας διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰσὶν ἐκ »τῶν καλουμένων ἀργῶν ἢ θνησιγενῶν· διότι ἀνὰ πᾶσαν »στιγμὴν παραβιάζονται *ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν* **πρὸς ἐκτέ»λεσιν τῶν νόμων** καὶ **ἐφαρμογὴν** *αὐτῶν κεκλημέ»νων* καὶ ἐπὶ τούτῳ *ἔνορκον* διαβεβαίωσιν δόντων ἐνώ»πιον τῆς κοινωνίας. Δὲν θέλομεν νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς τὸ »τοιοῦτον συμβαίνει, βεβαίως ὅμως *οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ »παραπονῆται ἐὰν* **πρὸς τὸν νόμον** *μὴ παρατηρῆται ἡ* »**δέουσα εὐλάβεια** καὶ **πίστις** *ἐκ μέρους τῶν ἁπλου»στέρων τῆς κοινωνίας μελῶν, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἐν ταῖς ἀνω»τέραις τῆς Πολιτείαις βαθμίσιν ἱστάμενοι καὶ ὀφείλοντες »νὰ ὦσι δίδαγμα καὶ ὑπογραμμὸς τοῖς κατωτέροις, δίδουσι »τὸ παράδειγμα τῆς* **περιφρονήσεως** *τῶν νόμων*, εἴτε »αὐτοὶ ἀμέσως αὐτὸν **παραβαίνοντες**, εἴτε καὶ τοὺς »παραβαίνοντας αὐτὸν *τιμῶντες*.»

Ἀνευλαβέστατε πρὸς τὸν νόμον, *περιφρονητὰ* τοῦ νόμου, *παραβιαστὰ* τοῦ νόμου, ὦ αὐταναίρεσις τῆς αὐταναιρέσεως, τί ἀπολογεῖσαι;

Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος *ποντικὸς* προσπαθεῖ ἀκόμη νὰ δαγκάσῃ, γράφων ὅτι *μυριάκις* μὲ εἶδεν ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτοῦ, ἐπαιτοῦντα *τὴν ἀρωγὴν πρὸς ἀπολογίαν τῶν κατὰ τῆς οἰκο-*

γενείας μου ἐπιθέσεων, καὶ ἐκλιπαροῦντα τὴν *σύστασίν μου πρὸς τὸ Κοινὸν παρὰ τοῦ Τ. Φιλήμονος*.

Πρῶτον, εἶνε ἀναίσχυντον ψεῦδος τὸ περὶ τῆς οἰκογενείας μου γραφόμενον, ἣν ἀτόπως παρεισάγει (ἐνῷ ἐγὼ γεραίρω καὶ τιμῶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ) καὶ ἥτις ἂν εἶχεν ἀνάγκην ἀπολογίας κατὰ τῶν κατ' αὐτῆς ἐπιθέσεων, ἃς πάντοτε περιεφρονήσαμεν, δὲν ἤθελε καταφύγει εἰς αὐτόν, διότι εἶχεν ἐμέ, τὸν μὴ ἀγνοοῦντα νὰ ἀμύνηται, ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἀμύνης. Δεύτερον δέ, ἀμυνόμενος καὶ πάλιν, ἀπαντῶ ὅτι, ἂν προκληθῶ, δύναμαι διὰ κειμένων καὶ **ἀποφάσεων δικαστικῶν** νὰ ἀποδείξω, ὅτι οὐχὶ ἐγώ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Τ. Φιλήμων ἔτυχε τῆς ἀμερίστου συνδρομῆς μου καὶ προστασίας καὶ συστάσεως, ὅτε εὑρέθη ἐν δεινῇ στενοχωρίᾳ. Ὁ δ' ἀμφιβάλλων ἐλθέτω παρ' ἐμοί, ἵνα ἴδῃ.

Τὸ τελευταῖον ὅμως εἶνε τὸ περιεργότατον πάντων, τὸ κορύφωμα οὕτως εἰπεῖν τῶν αὐταναιρέσεων : «Ἔπρεπε νὰ »τιμωρηθῶμεν ὅμως, γράφει, ὡς ἐτιμωρήθη ὁ ἀείμνηστος »Κουμουνδοῦρος παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτίμου προσώπου, δι' ἣν »πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαμεν καλωσύνην.»

Πρῶτον, ἡ παραβολὴ εἶνε ἀσεβής· νὰ παραβάλλῃ ἑαυτὸν πρὸς τοσοῦτον ἔνδοξον ἄνδρα, καὶ μάλιστα τετελευτηκότα. Δεύτερον πρέπει ἅπαξ διὰ παντός, λύων τὴν σιωπήν, ἣν ἐπὶ μακρὸν ἐκράτησα, δι' οὓς λόγους εἶχον, νὰ προκαλέσω πάντα οἱονδήποτε νὰ μοὶ ἐπιδείξῃ μίαν κἂν σειράν, μίαν κἂν λέξιν, εἴτε ἐν τῇ περὶ τῶν *Βελεντζείων* ἐκθέσει μου πρὸς τὴν Βουλήν, εἴτε ἐν ταῖς περὶ τούτων ὁμιλίαις μου ἐν τῇ Βουλῇ, εἴτε ὁπουδήποτε, δι' ὧν καὶ μακρόθεν ἔστω ἀπέδωκα τῷ τετελευτηκότι μεγάλῳ πολίτῃ, ἤτοι τῷ προσώπῳ ἐκείνου, ἰδιότητα ἢ πρᾶξιν, δυναμένην νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν ἐκείνου, ἣν ἐγὼ τοὐλάχιστον διακηρύττω, ὅτι ἀνέκαθεν ἐθεώρησα ἱσταμένην ὑπεράνω πάσης ἀτίμου διαβολῆς. Ναί, ἔχω τὸ θάρρος νὰ προκαλῶ, διότι, καὶ ἂν ὑπέδειξά τι περὶ τοῦ μεταστάντος πολίτου, ἦτο ἡ ἐπιείκεια, ἣν ἐπεδείξατό ποτε ἴσως, ἀποτέλεσμα τῆς ἀγαθότητος τῆς ἰδίας καρδίας, οὐδέποτε ὅμως ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο, ἢ εἰς ἄλλο οἱονδήποτε, ὡς μοχθηρῶς καὶ ἐν οὐ δέοντι ἠθέλησε νὰ παρεισάξῃ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως *παλαιστής*, ἐλπίσας, ὅτι ἐδύνατο νὰ σωθῇ ὄπισθεν τοσούτου μεγάλου ἀναστήματος.

Πλὴν ἐὰν ἡ ἔκθεσίς μου ὡς εἰσηγητοῦ τῆς πλειονοψηφίας περὶ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ταμείου Θηβῶν ἦτο συκοφαντία κατὰ τοῦ Ἀλεξ. Κουμουνδούρου, διὰ τί ὁ Τ. Φιλήμων, πρῶτος ζητήσας αὐτὴν παρ' ἐμοῦ καὶ πρῶτος δημοσιεύσας ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 3835—3842 φύλλοις τοῦ *Αἰῶνος* π. ε. αὐτὸς ὁ τοσαύτας χάριτας τῷ μεταστάντι ἐκείνῳ ἀνδρὶ ὀφείλων, ἔγραφε περὶ ταύτης ἐπαίνους ἐπὶ τῇ *τέχνῃ* ἐπὶ τῇ *σαφεῖ* καὶ *ἐπιτυχεῖ* διασκευῇ *τῶν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπείας ἀποκαλυφθέντων* ; Ἄλλη αὐταναίρεσις αὕτη.

Καὶ ἄλλη αὐταναίρεσις ἀκόμη. Μὲ ὀνομάζει *τέρας*, καὶ συνιστᾷ τοῖς συμπολίταις νὰ προσέχωσιν ἀπ' ἐμοῦ, ὡς ἐπικινδύνου, τοῖς συμπολίταις ἐκείνοις, οἵτινες ἐπανειλημμένως, καὶ πρὸ ὀλίγου μάλιστα, μὲ ἐτίμησαν διὰ τῆς ἰδίας ἐμπιστοσύνης. Ἀλλ' ἰδοὺ τί ἔγραφεν ὁ αὐτὸς ἐλεεινὸς ἄνθρωπος περὶ ἐμοῦ ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἀρχόμενος τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ταμείου Θηβῶν ἐκθέσεώς μου ἐν τῷ *Αἰῶνι* (φύλ. ὑπ' ἀρ. 3835 τῆς 23 Ἀπριλίου 1882, σελ. 2, στήλ. 2), ὧν λόγων ἐγὼ τοὐλάχιστον, γραφομένων περὶ ἐμοῦ, δὲν ἤθελον τολμήσει νὰ ποιήσωμαι χρῆσιν, ἐὰν μὴ ἠμυνόμην :

«Ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς εἶνε *ἀποκλειστικῶς* ἔργον τοῦ »*νεαροῦ* βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Νικολάου Δ. Λεβίδου. Ὀφεί»λομεν *κατὰ καθῆκον* ν' ἀπονείμωμεν εὐλόγους ἐπαίνους εἰς »τὴν *νοημοσύνην* καὶ εἰς τὴν *τέχνην*, μεθ' ὧν ὁ κ. Λεβίδης »διεξήγαγε τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν, *τόσῳ καλῶς* ἐκ»θεὶς τὰ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπείας *ἀποκαλυφθέντα*, καὶ *τό»σῳ ἐπιτυχῶς διασκευάσας* τὸ σύνολον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἔκ»θεσις αὕτη τὸ πρῶτον πνευματικὸν ἔργον, ὅπερ ἑλκύει τὴν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. [illegible]21)

Ἀξιοθρήνητος πλάνη, τὴν ὁποίαν ὁ δυστυχὴς μὴ γνωρίζων νὰ ὁμιλῇ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ.

Ἡ Ἰωάννα ἐξέβαλε κραυγὰς τρόμου καὶ ὀδύνης, κατηράσθη τὸν σωτῆρά της καὶ τὸν ἀπώθησε μετὰ μανίας καὶ ἀηδίας. Ἔχουσα τὸ πνεῦμα τεταραγμένον, μὴ δυναμένη νὰ κάμῃ ἐξέτασίν τινα συνέλαβεν ἡ δυστυχὴς τρομερὰν ἰδέαν· νομίσασα ἡ δυστυχὴς ὅτι ἐγένετο θῦμα κτηνώδους ἀποπείρας διαπραχθείσης ὑπὸ τοῦ Λυκογιάννη, ἓν μόνον πρᾶγμα εἶδε μετὰ τοιοῦτο δυστύχημα, τὸν θάνατον.

...ε, κ. Βαιγιάν, ἡ Ἰωάννα σᾶς ἔγραψεν τὴν ἐπιστολὴν ... εὑρεθεῖσαν βραδύτερον ἐν τῷ θαλάμῳ σας, διὰ τῆς ...λεγεν εἰς ὑμᾶς διατί ἤθελε ν' ἀποθάνῃ.

...α ἐκ τοῦ οἴκου ὑπὸ τὸ κράτος ἀποπλανήσεως, ἔ... ἔρριψεν ἑαυτὴν ἐντὸς τοῦ Φροῦ. Ὁ Λυκογιάννης, ὅστις εἶχε μαντεύσει τὴν ὀλεθρίαν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὥρμησε κατόπιν της καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν. Ἅπαξ, δὶς ἐβυθίσθη, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλὰ τὴν τρίτην φορὰν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν δυστυχῆ, ἣν τὸ ὁρμητικὸν παρέσυρε ῥεῦμα, διότι ὁ ποταμὸς καθίστατο χείμαρρος. Τὰ ὕδατα τοῦ Φροῦ αὐξηθέντα ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς βροχῆς εἶχον καταπλημμυρήσει.

Ὁ Λυκογιάννης κολυμβῶν διηυθύνετο πρὸς τὴν ὄχθην, τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ χάρις εἰς τὴν δύναμιν τῶν μυώνων του. Τότε κατέλαβε κλάδον ἐπιπλέοντα ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ κρατῶν τὴν νεάνιδα διὰ τοῦ ἄλλου βραχίονος ἔμενε μετ' αὐτῆς κρεμάμενος, δερόμενος ὑπὸ τοῦ κύματος. Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ποταμοῦ, ἢ ἐὰν ἄφινε τὴν Ἰωάνναν, τὸ ὁποῖον οὐδόλως διεννοήθη νὰ πράξῃ. Ἡ κατάστασις ἦτο φρικαλέα. Ἐὰν βοήθειά τις δὲν ἀφικνεῖτο ἀμέσως, ἀμφότεροι ἔμελλον ν' ἀπολεσθῶσι, διότι αἱ δυνάμεις τοῦ Λυκογιάννη ἐξηντλοῦντο, τὸ δὲ κῦμα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μανιῶδες ἔπρεπε νὰ παρασύρῃ τέλος αὐτούς.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἠκροάζοντο ἀσθμαίνοντες, ἀπὸ συγκινήσεως εἰς συγκίνησιν μεταβαίνοντες, καταπίνοντες τοὺς λόγους, καθόσον ἔπιπτον ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ διηγουμένου.

— Ἡ βοήθεια, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκογιάννης δὲν ἤλπιζεν, ἦλθεν ἐν τοσούτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔκαμον ἐκδρομὴν εἰς τὰ Βόσγια. Διῆλθον τὴν νύκτα εἰς Ἀρεβίλλην καὶ τὴν πρωΐαν ἐκίνησα. Ἡ ἅμαξά μου ἠκολούθει τὴν κατὰ μῆκος ὁδὸν τοῦ Φροῦ μεταξὺ Μαρεὶλ καὶ Βλιγνυκούρ.

Φθάσας ἔμπροσθεν τοῦ μέρους, ὅπου ὁ Λυκογιάννης ἐπάλαιε κατὰ τοῦ κύματος, εἶδον ὅ,τι συνέβαινεν. Ἀμέσως καταβὰς καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Λανδρύ, τοῦ ὑπηρέτου καὶ φίλου μου, κατώρθωσα νὰ σύρω τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν σωτῆρά της ἐκ τοῦ μεγίστου κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχον.

Κατὰ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι ἡ νεᾶνις δὲν ἔζη πλέον, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἔκαμε κινήσεις τινάς. Ἔζη.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀνέπνευσαν τὸ στῆθος ἔχοντες διεσταλμένον.

— Ἔζη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἀλλ' ἡ θέσις της ἀπῄτει ἄμεσον περιποίησιν. Ἠρώτησα τὸν Λυκογιάννην, ὅστις φυσικῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ. Τί ἔπρεπε νὰ πράξω! Δὲν ἐδίστασα. Ἀφῆκα τὸν Λυκογιάννην ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ παρέλαβον τὴν Ἰωάνναν ἐντὸς τῆς ἁμάξης μου. Ἐνόσῳ ἡ ἅμαξα διέτρεχε τὴν ὁδόν, τῆς παρεῖχον πάσας τὰς δυνατὰς περιποιήσεις. Διηνύσαμεν δέκα λεύγας χωρὶς νὰ σταθῶμεν, διότι ἡ ἄφιξίς μου ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Δαρναυὶ πρὸ τῆς ἑνδεκάτης ἦτο λίαν ἀναγκαία δι' ἐμέ.

Ἡ Ἰωάννα ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθήσεών της, ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων της ἀνεφάνη τὸ ῥοδόχρουν χρῶμα· ἡ ἀναπνοή, ὀλίγον βραχεῖα, ἀποκατέστη, καὶ μολονότι ὑπῆρχεν ἀκόμη πίεσις, οἱ πνεύμονες ὅμως αὐτῆς ἀνελάμβανον τὴν τακτικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Ἀφοῦ δὲ ἀπήγγειλεν ἀσυναρτήτους τινὰς λόγους, ἐξ ὧν οὐδὲν ἠννόησα καὶ ἐν οἷς τὸ ὄνομα τοῦ Λικογιάννη ἦν μεμιγμένον, ἔπεσεν αἴφνης εἰς νάρκωσιν, ἥτις μοὶ ἐνεποίησε νέαν καὶ σπουδαίαν ἀνησυχίαν.

Ἅμα ἔφθασα εἰς Δαρναυὶ τὴν ἔθεσα ἐντὸς κλίνης ἱκανῶς θερμῆς καὶ προσεκάλεσα ἰατρόν. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνεζωογονήθη, ἤρξατο νὰ λαλῇ. Ἀλλὰ φεῦ! ὁ ἐγκεφαλικὸς κλονισμός, τὸν ὁποῖον εἶχα φοβηθῆ, ὑφίστατο μετ' ὀλίγον δὲ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν ἔρρηξε κραυγὴν βραχνήν.

— Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραξεν οἰμώζων ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Μὴ τρομάζετε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Λαγγάρδ· δὲν ἐτελείωσα, προσέξατε. Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀναλάβει τὰς δυνάμεις της· τώρα ἠδύνατο νὰ ταξειδεύσῃ ἀφόβως. Τὴν ὡδήγησα εἰς Παρισίους, εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου διέμεινε δεκαπέντε ἡμέρας Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μετέβη εἰς ἀναζήτησιν ἰατροῦ φρενολόγου καὶ ηὐτύχησα νὰ εὕρω τοιοῦτον, ὁποῖον ἐπεθύμουν, δηλαδὴ ἐπιστήμονα καὶ ἔχοντα ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ζῆλον τῆς ἀφοσιώσεως. Τῷ ἐνεπιστεύθην τὴν ἀσθενῆ μου, ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

«Ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμὲ θὰ τὸ πράξω» ἀπήντησεν.

»προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τὸν κ. Λεβίδην. Ἐκ νεαρᾶς ἡλι»κίας παρέσχεν ἀποδείγματα ἱκανότητος περὶ τὸ γράφειν »καὶ ποικιλίαν γνώσεων οὐχὶ κοινήν. Ἡ ἔκθεσις δὲ, ἣν σήμε»ρον ἀρχόμεθα καταχωρίζοντες, **δικαιοῖ καθ' ὁλοκλη»ρίαν τὴν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην τῶν συμ«πολιτῶν του καὶ ἀναδεικνύει ἕνα τῶν πολιτευ»τῶν, ἐφ' οὓς δύναται ἡ πατρὶς νὰ στηρίξῃ ἀγα»θὰς ἐλπίδας».**

Καὶ πάλιν δὲ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οἱ ἔπαινοι οὗτοι εἰσὶ τοσοῦτον ὑπερβολικοί, τοσοῦτον μὴ ἀληθεῖς, ὥστε ἐρυθριῶ ἀληθῶς, ἀναγκασθεὶς ν' ἀναδημοσιεύσω τούτους ἐνταῦθα.

Μετὰ τὰ παρ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα, πᾶς τίμιος ἄνθρωπος ἂς κρίνῃ *τί ἐστι Τιμολέων Φιλήμων*, καὶ ἂν ὁ Λαὸς δὲν ἐτιμώρησεν αὐτὸν δικαίως, τάξας ἐν ἐλεεινῇ ἀπομαχίᾳ ἐπανειλημμένως.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 11 Ἰουλίου 1883.

Νικόλαος Δ. Λεβίδης.

ΦΩΤΑΨΙΑΙ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κέρκυρα, 6 Ἰουλίου.

Θὰ σᾶς προσθέσω σήμερον καί τινα περὶ τῶν ἐκλογικῶν ἑορτῶν τῆς Κερκύρας :

Ἐγένοντο καὶ ἐδῶ ἐπιδείξεις καὶ διαδηλώσεις, ἀλλὰ μεθεόρτιοι. Πρὸ τῆς ἐκλογῆς ἀντιλαμβάνετό τις ἐκδηλώσεις τινὰς τοῦ φρονήματος τῶν ἐκλογέων, ἀλλὰ τόσον περιωρισμένας ! Τὴν ἑπομένην αὐτῆς ἡμέραν ὅλοι εὑρέθησαν νικηταί. Καὶ ὑπῆρξε μὲν σπουδαία διαφορὰ ἀποτελέσματος, ἀλλ' αἱ δύο χιλιάδες ψῆφοι τῶν ἡττηθέντων τί ἔγιναν; Τόσον θαρραλέον εἶνε ἐδῶ τὸ φρόνημα !! Ἐγὼ ἤξευρα πολλοὺς καταστηματάρχας ἀνήκοντας εἰς τὴν ἡττηθεῖσαν μερίδα καὶ ὅμως ὅλη ἡ ἀγορὰ, ὅλα τὰ μαγαζιὰ σημαιοστολίσθησαν καὶ ἐφωταγωγήθησαν τὴν ἑπομένην.

Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἤρχισαν νὰ κουβαλοῦν μύρτα καὶ δάφνας, ν' ἀγοράζουν κηρὰ καὶ νὰ ἑτοιμάζουν τὰ παράθυρα. Ὡς τὰς 5, πολὺ πλῆθος συνήγετο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἐπιτυχόντος Δημάρχου μετὰ σημαιῶν καὶ τῶν ἰδιαιτέρων πρασίνων σημάτων τῆς μερίδος (πρὶν οὐδένα εἶδον νὰ φέρῃ τὸ verde) καὶ προηγουμένης τῆς φιλαρμονικῆς παρέλαβον αὐτὸν καὶ διῆλασαν μέχρις ἑσπέρας διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν καὶ *καντουνίων* τῆς Κερκύρας ἐν ζητωκραυγαῖς καὶ ἀνεύρημίαις. Ἐννοεῖται ὅτι αὗται ἦσαν ζωηρότεραι, ὅσον *ὑπετίθετο* ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνον ἀγαθὴν ἐντύπωσιν. Πρὸ τῆς νομαρχίας *ἐσκίστηκαν* πρὸ τῆς ἑβραϊκῆς συνοικίας γενικὴ ἀδελφωσις.

Μόλις ἐβράδιασεν, ἤρχισεν ἡ φωταψία· καὶ ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Θεοτόκην ἐν λαμπρὸν θέαμα καὶ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἑορτὰς τῆς Κερκύρας σελαγισάσης καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διαστάσεις, καὶ ἐκθεσάσης ὅλον αὐτῆς τὸν πυκνὸν πληθυσμόν. Ἡ ἀεροφωτεινὴ γραμμὴ τῆς σειρᾶς τῶν θόλων τῆς πλατείας, ὅπου ἡ μεγαλειτέρα κίνησις, αἱ διακοσμήσεις τῶν ἐνθερμοτέρων ὑπὲρ τοῦ νικητοῦ οἰκιῶν, τοῦ Wustt-Club, τῶν ξενοδοχείων καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς, καὶ ἡ πλήμμυρα τῶν ὁδῶν ἐκ τοῦ πάσης φυλῆς καὶ παντὸς εἴδους πλήθους ἔδωκαν ἀφθῆ ὄψιν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶχον δίκαιον νὰ ἑορτάσουν καὶ αὐτοὶ οἱ *χάσαντες*.

Μόνος ὁ καιρὸς ἔδειξε ἑκατακτον ἀγένειαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὡς γνωστὸν τὸ κυριώτερον μειονέκτημα τῆς Κερκύρας τὸ καλοκαῖρι εἶνε, ὅτι μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου παύει πᾶσα ἀνέμου πνοὴ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα καθίσταται πνιγηροτάτη· κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἑσπέρας αὐτὸ εὕρομεν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ θέλῃ νὰ σβύσῃ τὰ κηρὰ τῶν ἑορταζόντων θεοτοκιστῶν ! τί ἀδιακρισία ! Ἔκαμεν ὅμως τὸ καλὸ ὅτι κατέστησεν ὑποφερτὴν τὴν ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ συνοικίᾳ εἰσέλασιν, ἐν ᾗ ἄλλως θὰ ἐπαθαίναμεν ἀπὸ ἀσφυξίαν. Ἀλήθεια ! τί στολισμὸς, τί φωτισμὸς, τί ἐνθουσιασμὸς τῶν ἀκαθάρτων ἐκείνων ρυμῶν καὶ τρωγλῶν τῆς πόλεως ! Ἐκεῖ εἴχαμεν καὶ παπηπουργικὴν ἔκθεσιν ἀπὸ τῶν παραθύρων, ἐκεῖ καὶ ἀνθοδεσμικὰς διακοσμήσεις, ἐκεῖ ὅλα τὰ παλιοράκη, παλιοτσουκάλια καὶ παλιολυχνάρια, χρησιμεύσαντα εἰς τὸν θρίαμβον, εἰς τὸ ἑορτασθὲν νομικὸν φάσκα τῶν Ἰουδαίων ! Ὁ θρίαμβος ὅμως τῶν καθολικῶν ἐναντίον τοῦ ἄραντος ἄλλοτε τὴν σημαίαν κατὰ τῆς ἀσυστόλου προπαγάνδας των ἦχθη ἐπισημότερον καὶ θρησκευτικώτερον· ἐφωταγώγησαν μεγαλοπρεπῶς ἐκτὸς τῶν οἰκιῶν των καὶ τοὺς ναούς των. Καὶ ὅμως αὐταὶ αἱ ἰδιάζουσαι ἐπιδείξεις εἶνε τίτλος ὑπὲρ τοῦ ἡττηθέντος κομματάρχου· διότι ἀτυχῶς δὲν εἶνε σκιὰ ἐν τῇ Κερκύρᾳ τὸ ξενικὸν καὶ ἀντεθνικὸν φρόνημα, ὡς ἴσως ἄλλοτε διαλάβω ἐν ἐκτάσει. Ἐπειγόμενος σήμερον νὰ κλείσω τὴν παροῦσάν μου, σοὶ σημειῶ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἄλλων δήμων τὸ φαινόμενον ὅτι ἐκ τῶν δεκατριῶν παλαιῶν αὐτῆς δημάρχων μόνον εἰς κατεβλήθη, μὴ ἐκλεχθεὶς ἐκ νέου· καὶ εἶνε τοῦτο φαινόμενον ὅπερ δεῖται προσοχῆς καὶ μελέτης. Ἐκ τῆς δωδεκάδος αὐτῆς τῶν ἀρχόντων εἶνε δύο τρία πρόσωπα ἄξια τῷ ὄντι ἐκτιμήσεως, εἶνε ὅμως καὶ κἄτι σκύβαλα ! Ἓν ἐκ τούτων ἐπιθέτει τὴν ὑπογραφήν του διὰ σφραγῖδος !

Κάποιος.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΥΛΟΝ

Ἔλθετε εἰς τὴν Πύλον μας, μοὶ ἔγραφε πρό τινος προσφιλὴς ἐξάδελφος, ἡ ἐποχὴ εἶνε κατάλληλος, θὰ διασκεδάσητε καλὰ, θὰ κάμωμεν πολλὰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν Μεθώνην εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Νέστορος, θὰ κυνηγήσωμεν πολλάκις εἰς τὴν Σφακτηρίαν τὰ φημιζόμενα ἀγριοπεριστεράκια καὶ τοὺς νοστιμωτάτους λαγωοὺς καὶ θὰ ρεμβάσωμεν ἀναπολοῦντες οἰχομένων χρόνων ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ Σάντα-Ρόζα . . . Ἠτο δυνατὸν, φίλε ἀναγνῶστα, εἰς τὰς παρακλήσεις ταύτας νὰ μὴ ἐνδώσω ; ὄχι βεβαίως· δι' ὀ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγκατελίμπανον τὰ Κύθηρα—τὴν ἀγαπητήν μου πατρίδα—ἐπιδιδαζόμενος τῆς «Ἐλπίδος», ἀτμοπλοίου τῆς παλαιᾶς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας διὰ τὴν Πύλον ἢ *τὸν* Πύλον κατὰ Στράβωνα. Τί τὰ θέλετε, τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μεταβάλλονται, ἢ ὡς ἔλεγεν ὁ Ρωμαῖος omnia mutantur et nos mutamur in illis· χαῖρε λοιπὸν ἀγαπητὸν *παρεδρηλίκι*, χαῖρε λαμπρὰ οἰχομένη ἰδέα, δι' ἧς θὰ ἀπέκτων ἀξίωμα δημοτικὸν εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀφροδίτης ἐνδιαίτημα ! ἐξηφανίσθης πρὸ τῶν ὑποσχεθέντων *νοστιμωτάτων λαγωῶν* καὶ *ἀγριοπεριστερῶν* τοῦ ἐξαδέλφου . . . .

Διαπλεύσαντες τὰς θαλάσσας τῶν δύο ὀμόρων κόλπων, ἐπισκεφθέντες δύο πόλεις, τὸ Γύθειον καὶ τὰς Καλάμας, προσεγγίσαντες εἰς τέσσαρας ἄλλας, μόλις ἐκάμψαμεν τὸ Φρούριον τῆς Μεθώνης ἐπλησιάζομεν ἐπαισθητῶς εἰς Πύλον· ἤδη ἐπεφάνη τὸ *Φανάρι* μικρὸς σκόπελος πρὸ τῆς Σφακτηρίας, ἐφ' οὗ ὁ φανός, ἡ Σφακτηρία, τὸ φρούριον Νεόκαστρον καὶ ἡ εὐρεῖα εἴσοδος τοῦ γίγαντος—λιμένος . . . Τὸ ἀτμόπλοιον καταπλέον ἐβραδυπόρει καὶ ἐν μέσῳ τοῦ σατανικοῦ τῶν βαρκαδόρων θορύβου ἠγκυροβόλησε. Λέμβος σημαιοστόλιστος καὶ ἐπεστρωμένη διὰ πορφυροῦ τάπητος—πολυτελείας ἐξαιρετικῆς, ἀπονεμομένης μόνον εἰς τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπανακάμπτοντας βουλευτὰς καὶ πρώην δημάρχους—μὲ ἤγαγεν εἰς μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς μοναδικῆς πλατείας. Τί τόπος αὐτὴ ἡ Πύλος ! Μὰ τοὺς μαύρους τοῦ στρατηγοῦ μύστακας, τὴν βοστρυχωμένην τοῦ γέροντος ἀστρονόμου γενειάδα καὶ τὸν ἀρλεκινοειδῆ ἀρχαιολογικὸν τοῦ Διώνη πῖλον, μὲ ὅλον τὸν τίτλον της ὡς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας Πυλίας, ὃν εὐχαρίστως, ἐὰν ἠδυνάμην, θὰ ἔ-

Ὁ σοφὸς ἰατρὸς πάντοτε ἤλπιζεν, οὐδόλως ἀμφέβαλλεν οὔτε περὶ ἑαυτοῦ, οὔτε περὶ τῆς ἐπιστήμης του, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπον πολλάκις ἀποτεθαρρημένον. Ἐγνώριζε μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν ἀνέμενον τὴν θεραπείαν, ὅπως δυνηθῶ νὰ εἴπω καὶ εἰς τοὺς δύω σας. Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπέθανεν! σᾶς τὴν ἀποδίδω, καὶ εὕρισκεν ὅτι ἡ θεραπεία πολὺ παρετείνετο.

Ἐννοεῖτε, δὲν ἔχει οὕτω ; διατί ἀπέναντι ὑμῶν ἐτήρησα μέχρι τοῦδε τὴν σιωπήν ;

Δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ Ἰωάννα σας εἶχε σωθῆ ὑπὸ τοῦ Λοκογιάννη, ἀλλ' ὅτι εἴχετε ἀπολέσει αὐτὴν ἄλλως πως. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο νὰ σᾶς ἐξαγάγω ἐκ μιᾶς θλίψεως, διὰ νὰ σᾶς βυθίσω εἰς ἄλλην ἴσως ἔτι φρικαλέαν. Θέλων νὰ σᾶς ἀποδώσω πλήρη τὴν εὐτυχίαν, ἀναμένων, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ πράξω τοῦτο, ἔσχον τὴν δύναμιν νὰ σιωπήσω πρὸ τῶν δακρύων σας.

— Λοιπὸν, κύριε, ὑπετονθόρισεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν διὰ φωνῆς μόλις διακρινομένης, ἡ Ἰωάννα ἐθεραπεύθη σήμερον ;

Ὁ γέρων ἤνωσε τὰς τρεμούσας χεῖράς του.

— Ὄχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Δύο ἀναστεναγμοὶ ἐξεπέμφθησαν.

— Ἀλλ' ὁ ἰατρὸς μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ θεραπεία εὑρίσκεται ἐγγὺς, ἡ δὲ ἀνθοδέσμη αὕτη ἡ ἐκ μυρσωτίδων, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀπέστειλε πρὸ ὀλίγου, εἶναι ἡ ἐπικύρωσις τῶν λόγων αὐτοῦ. Ἡ στιγμὴ ἐπῆλθεν, ὅπως ὑποβάλῃ τὴν ἀσθενῆ του εἰς τελευταίαν καὶ ἀποφασιστικὴν δοκιμασίαν. Τώρα ἐλπίζει περισσότερον, σχεδὸν ἔχει τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ λογικὸν θ' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἰωάνναν. Ἡ ἐπιστήμη ἔδωκεν ὅ,τι ἠδύνατο, ὁ δὲ Θεὸς θὰ πράξῃ τὸ λοιπόν.

Ὁ ἰατρὸς θὰ ἔλθῃ ἐδῶ αὔριον πρωΐ, θὰ τὸν ἴδητε· ὅ,τι θέλει νὰ πράξῃ, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καὶ θὰ δώσῃ εἰς σᾶς τὰς ὁδηγίας του, διότι βασίζεται πολὺ ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν μεγάλην δοκιμήν.

— Πότε θὰ ἴδωμεν τὴν δυστυχῆ μου Ἰωάνναν, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δεκαπέντε ἡμέρας τὸ βραδύτερον, ὡς φρονῶ.

— Εὑρίσκεται μακρὰν τῶν Παρισίων ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Ἀπεναντίας πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν Σατοῦ.

— Ἀ ! θὰ τὴν ἴδωμεν αὔριον !

— Ὄχι. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει νὰ τὴν ἴδητε πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁρισθείσης ἡμέρας καὶ στιγμῆς.

Ὁ λοχαγὸς κατεβίβασε τὴν κεφαλήν.

— Ὁ ἰατρὸς φοβεῖται καὶ τὸ ἐλάχιστον περιστατικὸν θέλει ἰδίως ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν βιαίαν συγκίνησιν, ἥτις θὰ ἤρχετο παρακαίρως νὰ διακυβεύσῃ τὴν θεραπείαν.

— Δέκα πέντε ἡμέρας ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν· δέκα πέντε ἡμέραι θὰ εἶναι δι' ἐμὲ αἰῶνες !

— Φιντέλη ! ἐφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ὁ σκύλος, ὅστις ἐνεθυμεῖτο τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸ ὄνομα, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα ἠνωρθώθη καὶ ἤρξατο σαίνων τὴν οὐρὰν του.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνόμενος εἰς τοὺς φίλους του.

— Ἐμαντεύσατε βεβαίως διατί σᾶς ὡδήγησα εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐγκλιματίσεως· ἤλπιζον, χωρὶς καὶ νὰ ἦμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὑρίσκομεν ἐκεῖ σκυλὶ ὁμοιάζον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰωάννα τόσον ἠγάπα. Αὐτό, φαίνεται, ὁμοιάζει πολύ.

— Παραπολὺ, εἶπεν ὁ γέρων.

— Ὁ σκοπός μας ἐπέτυχεν. Ἀνωφελὲς δὲ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ νέος Φιντέλης θὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον κἄπως σπουδαῖον ἐν τῇ σκηνῇ, ἣν παρασκευάζει ὁ ἰατρός.

Τὸ σκυλὶ ὥρμησεν ἐν τοῦ ἀνακλίντρου ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐμειδίασεν.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐνόησε τοὺς λόγους μου, εἶπε, καὶ ὅτι τρόπον τινὰ σᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι δύνασθε νὰ βασισθῆτε ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἰδού, ἀγαπητοί μοι φίλοι, ὅ,τι εἶχον νὰ σᾶς εἴπω σήμερον, εἶπε τελευταῖον ὁ κ. Λαγγάρδ. Αὔριον ὁ ἰατρὸς τῆς Ἰωάννας θὰ συνομιλήσῃ μαζύ σας καὶ θὰ σᾶς γνωστοποιήσῃ τὰς ἐλπίδας του.

Ὁ γέρων ἐγερθεὶς ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Λαγγὰρδ καὶ σφίγγων αὐτὴν μετὰ συγκινήσεως,

— Ἀ ! κύριε, ἀνέκραξεν ἔνδακρυς, λέγω ὅπως καὶ ὁ Ἰάκωβος ὅτι εἶσθε καλὸς ὡς ὁ καλὸς Θεός !

Ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης, ἐξηκολούθησεν, ὁ Λυκογιάννης τὸν ὁποῖον ἐνόμισα, ἔνοχον, ὅστις συνελήφθη, ἐφυλακίσθη τὸν ὁποῖον τόσας φορὰς κατηράσθην ! . . . Αὔριον θὰ γράψω εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῆς Δημοκρατίας.

— Τίποτε δὲν ἔχετε νὰ ἀνακοινώσητε εἰς τοὺς δικαστὰς τοῦ Ἐπινάλ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ· εὐθὺς ὡς ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Λυκογιάννης, μόνος κατέδειξε τὴν ἀθωότητά του καὶ ἐξεδόθη ἀμέσως διάταγμα ἀπαραδέκτου. Ἀπὸ ἑνὸς δὲ ἔτους ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἐλεύθερος.

— Καὶ ὁ ἔνοχος ;

Αὐτὸς πρέπει νὰ μένῃ ἄγνωστος. Ἄλλως δὲ πράττει ὅ,τι ὀφείλει, ὅπως εὐγενῶς ἐπανορθώσῃ τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος.

— Ποῦ εἶναι ὁ Λυκογιάννης ; Τί ἔγεινεν ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω ἀκόμη εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, Ἰάκωβε, ἀλλὰ δύνασθε νὰ μένητε ἥσυχος ὡς πρὸς τὴν τύχην ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἴχετε γνωρίσει ἄγριον καὶ ἄθλιον! Μετ' ὀλίγον θὰ τὸν ἐπανίδητε καὶ αὐτὸν καὶ θὰ ζητήσῃ καὶ πάλιν τὴν φιλίαν σας.

(ἀκολουθεῖ)

διδον εἰς τὴν Κορώνην ἢ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μεθώνην, ἡ πρώτη αὐτῆς θέα δὲν εἶνε εὐχάριστος· στενόχωρος, μὲ τὰς ἀμφιθεατρικῶς τεταγμένας παλλεύκους οἰκίας της καὶ κυκλουμένη ὑπὸ ἀποτόμων βουνῶν, ἔχει τι τὸ πληκτικόν. Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει διὰ δευτέραν καὶ συνεχῆ θέαν, ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τῷ τόσον κατ' ἀρχὰς πληκτικῷ φαινομένῳ βαθμηδὸν καθορᾷ τις μέρη τινὰ ἀξιοπαρατήρητα. Τοιοῦτον κυρίως εἶνε ἡ παρὰ τὴν παραλίαν μόνη πλατεῖα, ἥτις ἐξωραϊζομένη ὑπὸ μεγάλων δένδρων καὶ ἀπὸ πολλοῦ κληθεῖσα πλατεῖα τῶν τριῶν Ναυάρχων ἀνταποκρίνεται καθ' ὅλα εἰς τὴν Πυλιακὴν καλαισθησίαν, διότι ἐνταῦθα εἶνε τὸ γενικὸν συνεντευκτήριον, ὁ γενικὸς κατὰ τὴν ἑσπέραν ἰδίως περίπατος ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἀμφιλαρῆ σκιὰν τοῦ μεγάλου πλατάνου, ὑπὸ τὸ ἡδὺ κελάρυσμα τοῦ ἠρέμα ἐκ τῆς παρακειμένης τετρακρούνου κρήνης ῥέοντος ὕδατος καὶ ὑπὸ τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων κινουμένων ὑπὸ τῆς δροσερᾶς θαλασσίας αὔρας, οἱ εὐτυχεῖς Νεστορεῖδαι ἀθρόοι, ἐξηπλωμένοι ἐπὶ καθισμάτων κύκλῳ τραπεζῶν τῶν παρακειμένων καφείων, τινὲς μὲν μεταξὺ ἑνὸς ναργιλὲ καὶ ἑνὸς καφὲ ἀνελίσσουσι τὴν πολιτικὴν τῆς Εὐρώπης μετ' ὀξυνοίας ζηλευτῆς καὶ παρὰ διπλωμάταις, τινὲς δὲ διασκεδάζουσι μὲ τὸ ἀπαραίτητον πλέον *τάβλι*, ἐνῷ ἕτεροι μετὰ προσοχῆς ἀκροῶνται μύθων καὶ περιπετειῶν τρομακτικῶν διηγουμένων ὑπὸ τινων χαριτολόγων .... ἃς εἶνε.

Εὐτυχῶς διὰ νὰ μὴ ἐλεγχθῇ κατά τι ἡ λεπτὴ φιλοτιμία τῶν διαγωνιζομένων διὰ τὴν πολύφερνον δημαρχίαν, ἡ δαπάνης τοῦ δημοσίου κατασκευὴ μέχρι Μεθώνης ὁδοῦ, ἀποσπᾶσα τὴν προσοχήν, ἀπαλλάττει αὐτοὺς πρὸς καιρὸν δικαιοτάτου ἐλέγχου διὰ τὴν ἀσύγγνωστον ἀμέλειάν των ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὁδοποιΐας. Καὶ εἶνε φοβερὸν ὄντως ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς πόλεως, ὁ τόσον συχναζόμενος δρόμος, δι' οὗ συγκοινωνεῖ ἡ Πύλος πρὸς τὰ χωρία τοῦ δήμου καὶ συνδέεται μὲ τὴν Μεσσήνην κλπ. νὰ εὑρίσκεται εἰς τόσον ἐλεεινὴν κατάστασιν· ἀληθῶς δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἀξιότιμε ἀναγνῶστα, πόσον φοβερὰ εἶνε ἡ ἄνοδος ἐντὸς τῆς πόλεως ἀκόμη, καθ' ἣν κινδυνεύει τις νὰ βγάλῃ τὸ πόδι του ἢ νὰ ἀπολέσῃ καμμίαν πλευρὰν ὡς νέος Ἀδάμ. Ἐν τούτοις, ὡς εἴπομεν, ἡ ὁσονοῦτω περατουμένη μέχρι Μεθώνης ἁμαξητὴ ὁδὸς πλὴν τῶν ὠφελειῶν, ἃς ὡς τοιαύτη παρέχει, εἰς τὸν πτωχὸν εἰς περιπάτους τόπον προσέθηκε κάλλιστον τοιοῦτον πολὺ συχναζόμενον. Αἱ *Καμάραις* — στοαὶ δι' ὧν φέρεται ὕδωρ ἐντὸς τοῦ φρουρίου — ἐγένοντο μᾶλλον ἐπιζήτητοι, τὸ δὲ παρακείμενον αὐταῖς περιβόλι τοῦ Βασιλάκη προσελκύει πλείστους θαμῶνας. Μόνον τὸ λάλον πρό τινος φρούριον — ὅπου αἱ φυλακαὶ τῶν καταδίκων καὶ λόχος πεζικοῦ ἑδρεύει, — ὡς ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως πολλῶν οἰκογενειῶν ἐν αὐτῷ κατοικουσῶν καὶ ἐκ τῆς κατασκευῆς τῆς ὁδοῦ ἀπώλεσεν, ὡς μὴ ὤφειλε, πολὺ τοῦ γοήτρου του· σπανίως πλέον ἀνέρχεταί τις εἰς αὐτὸ πρὸς περίπατον, ἐκεῖ δὲ ὅπου ἐν τῇ ἐθνικῇ παλιγγενεσίᾳ τοσαῦτα διεδραματίσθησαν, νῦν ἄκρα σιωπὴ βασιλεύει διακοπτομένη ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ βαρέος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου βαδίσματος γηραιοῦ ἀξιωματικοῦ, ὑπὸ τοῦ συγκεχυμένου θορύβου τῶν εἰς τὰς τρώγλας των βιούντων καταδίκων, ἢ ὑπὸ τοῦ εὐθύμου ἄσματος ὁμίλου στρατιωτῶν.

Ἀλλ' ὁ λιμήν; Ἆ! ὁ λιμὴν... παρέχει ὄντως τὸ εὐφροσυνώτερον θέαμα. Ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀπότομος Σφακτηρία καὶ τὸ Παληὸ Ναυαρῖνον, ἀφ' ἑτέρου ἡ κατάφυτος πεδιὰς Γιάλοβα καὶ αἱ ἀπορρῶγες περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ φρούριον ἀκταὶ τῷ παρέχουσιν ἄποψιν θαυμασίαν. Ἐπὶ τῇ θέᾳ του ἐλαφραὶ καὶ ταχεῖαι ὡς φαντάσματα αἱ ἀναμνήσεις διαδέχονται ἀλλήλας· φαντάζομαι ὅτι βλέπω τοὺς εἰλωτας νηχομένους νὰ κομίζωσι τροφὰς εἰς τοὺς πολιορκουμένους ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ Σπαρτιάτας, τὸν Τσαμαδὸν, Ἀναγνωσταρᾶν καὶ Σάντα-Ρόζαν λυσσωδῶς ἀποκρούοντας τὴν ἀποβίβασιν τοῦ θηριώδους Αἰγυπτίου, τὸν δὲ τουρκικὸν στόλον πυροβολούμενον κατὰ τὴν περίπυστον ἐκείνην ναυμαχίαν. . .

Οὐχ ἧττον τερπναὶ εἶνε αἱ εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς πόλεως καὶ ἀπέναντι ἀλλήλων θέσεις *Πράσινα Λειβάδια* καὶ *Περίπατος*· ἐκεῖ ἐξηπλωμένος παρὰ τὸν αἰγιαλὸν πλησίον ὑπερμεγέθους ἀγκύρας καὶ σιδηροῦ κανονίου λειψάνων τῆς ναυμαχίας διῆλθον μαγικὰς νύκτας ἐνῷ ἡ νυχαυγὴς τοῦ Ἐνδυμίωνος φίλη, αἰδήμων ὡς κόρη, κατεδύετο ὄπισθεν τῆς Σφακτηρίας χρυσίζουσα τὰ ὑποτρέμοντα τοῦ λιμένος ὕδατα.

Ἀλλ' ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω τὸ καὶ σπουδαιότερον ὅτι ἡ Πύλος κέκτηται ὡραίας δεσποίνας καὶ κόρας, ὧν τοὺς εὐγενεῖς τρόπους, ἰδίως δὲ τὴν ἔξοχον εἰς χοροὺς ἱκανότητα συχνάκις ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ θαυμάσω. Τοιαύτη, ἐν μικρογραφίᾳ, ἡ Πύλος.

Καραβόγατος.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»,

Ἀποκαλῶ ἀναιδῆ συκοφάντην τὸν διαδόσαντα ὅτι τὴν Κυριακὴν τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ τέλος τῆς διαλογῆς τῆς Δημοτ. ἐκλογῆς εὑρισκόμην μετὰ τοῦ πλήθους τοῦ θορυβοῦντος ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Σ. Διδασκάλου κ. Θ. Ἀφεντούλη ἢ ἄλλου τινος. Ἐν Πειραιεῖ, τὴν 9 Ἰουλίου 1883

Ταρσῆς Ν. Ἀναστασιάδης, *ἰατρός*

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δευτέρα 8 μ. μ. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πύλον, Μάραθον, Κυπαρισσίαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας καὶ Κόρινθον.

Τρίτη 8 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, ἔνθα συναντᾶται μὲ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα.

Πέμπτη 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Στυλίδα καὶ Βῶλον.

» 8 » » Σύρον

Σάββατον 8 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Κέρκυραν κατευθείαν (ἔνθα συναντᾶται μὲ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα) καὶ διὰ Ζάκυνθον, Κατάκωλον, Κυπαρισσίαν κτλ. διὰ συναντήσεως εἰς Πάτρας τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.

Σάββατον 7 π. μ. Διὰ Χαλκίδα, Αἰδιψὸν, Στυλίδα καὶ Βῶλον.